

UCENICUL INIȚIAT*

Haupt-Kampf-Linie, așa numeau Hitler și Guderian acea linie absolută de rezistență împotriva hoardelor bolșevice, între Carpați și Dunăre, unde puternice forțe germane și române ar fi trebuit să reziste începând din august 1944. Așa auzise Traian în Germania, unde tânăr de 22 de ani se afla pe atunci. Un Absolut românesc ce s-ar fi convenit să îndrepte cumplitul an de erori 1940!

În aprilie 1944, frontul părea stabilit pe aliniamentul Straja – nord de Iași – Marea Neagră. Din partea germano-română, apărarea se realiza prin grupul de armate „Ucraina de Sud”, comandat de la 25 iulie de generalul Hans Friessner, compus acest grup din două grupări distincte: gr. Wohler (armata a 8-a germană + Armata a 4-a română a generalului Avramescu+unități de rezervă) și Corpul XVII german independent; gr. Dumitrescu (Armata a 8-a română + Armata a 6-a germană+unități de rezervă), adică un front ce cuprindea 47 de divizii (21 române și 26 germane), totalizând 643000 de oameni. Sectorul delicat dintre Carpați și Prut a fost dotat cu 2-3 fâșii de apărare, iar în spatele lor se pregătea linia ca și inexpugnabilă Cașin-Focșani-Nămoloasa-Galați. Fortă îndestulată spre a rezista puhoiului sovietic, reprezentat de două fronturi „ucraieneene”, totalizând 929000 de oameni și româno-germanii puteau să nu se sinchisească de superioritatea bolșevică în tehnică, sau de amenințarea că ne vor supune unui Cannae modern, vorbă de la Stalingrad de altfel.

Licean încă, Traian nu cunoștea politica, dar înregistra agitația din București în acel îndepărtat septembrie 1939, groaza generală că după Polonia ținta agresiunii conjugate ar putea fi România, doar nimeni nu putea ști ce clauze ultrasecrete cuprindea pactul *marilor canale europene*, Germania nazistă și Rusia Sovietică. De unde să bănuiască cineva ce sursă de conflicte începea să devină România pentru cei doi rechini pactizați întru rescrierea hărților europene...

Va afla mai târziu Traian că organisme americane – diplomație și servicii secrete – vor fi chestionat de îndată guvernul român cum va proceda în caz de agresiune ruso-germană asupra țării noastre?

România lui Carol al II-lea s-a *târât*, cât șmecheră – cât iresponsabilă, până-n 1940, dar întrebarea a rămas, blestemată... În mai, un versat diplomat american la București aprecia pericolul unei agresiuni drept „acut” pentru țară. Iar interesul german stătea la pândă! Bietul Gh. Tătărescu, premierul, socotea tainic cu versatul american că, la o adică, România va riposta cu „o rezistență determinată” la un atac germano-rus! Iar Gafencu, luminat ministru de externe, pâra spre aceeași ureche yankee despre insistența germană de a *proteja* România de pericole. La

Stradă mică

toate frontierele românești străinii își masează trupele... Apare la Externe un nou ministru, Gigurtu. Se orientează România spre Germania? În preziua Ultimatumului bolșevic care *soma* la părăsirea Basarabiei și a Bucovinei de Nord, diplomatul american aprecia că România ar putea rezista 4 luni unei agresiuni bolșevice, după care s-ar putea solicita asistență germană. Oricum, chiar cedându-se Basarabia, chestiunea românească rămânea mărul discordiei celor doi rechini!

Cum amenințările continuă pentru țară, dinspre Ungaria și Bulgaria, noul guvern Gigurtu se orientează hotărât spre Germania. Interesant, încă înainte de a-și adjudeca funcție înaltă, generalul Antonescu mărturisește diplomatului american că războiul va fi lung și tabăra în care se va afla Marea Britanie va câștiga cu siguranță războiul, dar în cel puțin 2 ani și jumătate. *Conducătorul* se mărturisește astfel pro-britanic, dar țara e disperată și nu se poate agăța decât de Germania. Căsătorie de interes, așadar...

Așa își zice și Traian în sine, se putea rezista în 1940, trebuia rezistat. Armata țării se trezise dezonorată, avea dreptate Antonescu!

Da, dar forțe influente politice, segmente populare chiar, nu doresc o luptă cu sacrificii, cu adevărat pe viață și pe moarte...

Multe nu le știa atunci, dar le-a aflat apoi prin studiu de autodidact. S-a trezit gândind, ca și unii diplomați americani din 1940, că între români și germani a funcționat un soi de *alianță ironică*, atâta cultură și-a însușit și el cât să înțeleagă că Eminescu i-a apropiat din vreme pe români de buclucașa ironie romantică germană, îndestul ca să se digere vicleniile Istoriei. Altceva nu înțelegea Traian din reflecțiile aceluiași domni diplomați europeni și americani, adică de ce Germania și nu Rusia (pravoslavnică sau bolșevică, tot aia) ar fi fost inamicul tradi-

*Fragment din romanul în pregătire *Ce știi de fiii tăi, patrie?*

țional al românilor?! Drept e că și prin participare germană fusese mutilată țara.

Prea multe nu gândise Traian despre frăția româno-germană, era prea tânăr atunci, crezuse că așa e bine pentru țară, în fața amenințării bolșevice de la Răsărit și a altor pericole. Era încă licean când veneau la putere Antonescu și legionarii în țara sfâșiată. Curând intrau în România trupele germane. Un prieten îi punea la dispoziție câteva scrieri stranii ale poetului Ion Barbu.

Într-o astfel de viziune, nu lipsită de patosul legionar al momentului, propice zbuluciatului om, Traian rămâne fascinat de temeiurile alianței românești cu nordica țară... Și bine i-a spus-o mareșalul Antonescu Führerului: Transilvania este leagănul mitologiei românești, ca Valea Rinului pentru germani. Cum ar putea fi înțelesă o *armonie româno-germană*, dacă se consideră acceptat Diktatul, mă rog, arbitrajul de la Viena, ca fapt împlinit pentru veșnicie? Asta n-o pricepuse Traian, deși în anii următori „arbitrajului“, Antonescu lăsa să-i scape sibilinic un soi de speranță aspră: sunt ostaș, merg loial până la capăt cu Germania și apoi vom vedea ce e cu Transilvania, ne vom târgui brici, mai multe nu vă pot spune acum!

Se zvonise în toamna 1941 că guvernul român, prin Mihai Antonescu, se află în posesia unei intuiții a primejdiei slave și ruse (Traian nu prea înțelegea această „biologie“ fumegoasă...), iar alianța armată româno-germană are a dura pe baza istorică a unei conlucrări latino-germane (asta mai mergea...). Totuși, pentru Traian rămâneau multe în ceață, degeaba lătra destul la datorie Ministerul Propagandei.

Destin să fi fost, sau ursită belalie, în august 1944 Traian se afla pe frontul de Răsărit, luptând în Wehrmacht el, românul, nu vreun german din Transilvania... Și deodată, într-un ziar care le venea în unitate, îi sar în ochi niște litere groase: „*Der Verträter König Michael der Erste!*“ Cum așa, dacă regele Mihai e trădător, înseamnă că România și-a schimbat orientarea... Și Traian refuză să mai lupte în acel Wehrmacht, brusc devenit străin. Consecințele puteau fi fatale pentru tânărul român.

În drumul inexorabil pe care-l apuca țara după acel nefericit „23 august“, factorii de putere și vajnicul aparat de trepăduși sanguinari nu aveau niciun chef de nuanțe și meandre! Traian își amintește crispat că după bătaia atroce (cum în Germania nu cunoscuse, măcar pentru faptul că un caz ca al său nu interesase Gestapoul, prea ocupat pesemne...), semnase în 1961 o „declarație“ dezgustătoare: „Recunosc față de organele Securității Statului că eu am urmat școala de specializare în Germania, unde am primit o educație fascistă, pe care mi-o mențin și în prezent“. Plus lupta pentru „distrugerea bolșevismului“, firește.

Ce știi de fiii tăi, patrie? Sau ce și cât dorești să afli? Acum că a avut loc o Revoluție, sau o lovitură de Stat, poate își vor afla loc și alinare chiar și *naturile problematice* ale patriei... Sau cine știe, voci gălăgioase (care au tăcut mereu!) își exprimă bucuria mediocră de a avea „oleacă de mâncare și oleacă de căldură“, altfel nu neapărat visători de libertate și democrație.

Cândva, tânăr de 23 de ani, se trezise la Eliberarea din mai 1945 o picătură într-o mare de refugiați. S-ar zice că din toate neamurile de refugiați – ruși, evrei, ucrainieni, italieni, români, francezi, spanioli ș.c.l. – vocile individuale

se uneau într-o voce umană seducătoare, suspect de internațională și cosmopolită, o voce de sirenă care se prelingea, șoptea, răcnea peste conștiințele tulburate: după câte ai avut de suferit tu, ca și noi, ce-ți mai pot spune „patrie și acasă“? Să dai tot peste amărăciuni și peste *nesimțirea sclavului eliberat*? Mai bine, ia-o de la capăt oriunde vezi cu ochii, poate chiar în Germania asta care e atât de vinovată, culpabilitatea ei supremă, de întinderea Răului peste lume!

După hăituiala la care l-a supus patria amar de zeci de ani, Traian s-a întrebat adesea dacă vocea de sirenă nu a avut dreptatea ei, mai cu seamă că o ascultaseră și destui români, atunci. Peste toate, îl iritase la Berlin nu știu ce accent cinic (lehamisit, ar fi fost altceva...), nuanța aceea ușor de definit pentru o ureche de român ager, ceva grețos levantin, iudaic, „latin“ vai. Măcar din acest motiv, bine decantat, Traian și alții ca el respinseseră vocea de sirenă.

Sclavii eliberați... Și Traian trebuia să admită că auzise doar întâmplător mesajul luminos și de bună perspectivă al părintelui Stăniloae care, și după 23 august 1944, căuta, din cotlonul său de benedictin, să îndrume neamul său mereu rătăcit: adică grăia limpede bunul teolog că nu are ce plâsmui creștinismul cu „sclavi“, dar cu oameni care-și iubesc libertatea. I-ajungă-i Răsăritului avertismentul Marelui Inchizitor, prin care Dostoievski spusese totul. Sau aproape totul, Traian nu era atât de versat în idei, ca să știe că un occidental ager, André Malraux, va închide cu o acoladă cutremurată această *arcană răsăriteană*: pur și simplu răspopitul Stalin se substituie criminal, tactic și dogmatic Sfântului Apostol Pavel! Iar în această viziune, mesajul bunului părinte Stăniloae se dovedea insuficient față cu perversitățile veacului: nu dorise voalat părintele, chiar sub nasul cenzurii de război, ca locul „organizatorilor“ ce tot declanșează *utopii* să fie luat de propovăduitori? Or, Sfântul Pavel era un „propovăduitor“, nu-i așa?! Traian nu putuse adânci acestea, dar parcă auzise niște șoapte inițiatice cândva în Germania: începând cu căderea Franței, se pare că menirea izbânzii în veac aparține misteriosului „Lucrător“ (*Der Arbeiter*) al lui Ernst Jünger. Dar nu-i un soi de organizator și acest „Lucrător“? Iar fatala necesitate, care după bunul dicton german, nu cunoaște legi, va apropia la un moment dat pe „Lucrător“ de „Propovăduitorul“ din Răsărit.

Vara în oraș